

אחרים.

ג. ואדם טהור שאכל בשר קודש טמא — פטור על אכילתו מעונש כרת [אבל הוא לוקה מהתורה] שאינו חייב כרת על אכילת קדשים בטומאה אלא על טומאת הגוף, כמו שלמדו לעיל [מג א] מהכתוב "והנפש אשר תאכל, וטומאתו עליו", שחייב כרת נאמר רק על טומאה שיכולה לפרוח ממנו, וטומאה שפורחת היא רק טומאת הגוף של האדם שיש לה טהרה במקוה, ולא טומאת הבשר שאין לה טהרה לעולם.

גמרא

שנינו במשנה: השוחט ומעלה קדשים בחוץ חייב.

והוינן בה: בשלמא העלאה של קדשים בחוץ כתיב בה עונש וכתוב בה אזהרה, ולפיכך חייב עליה חטאת כשעשאה בשוגג.

עונש — דכתיב "ואל פתח אהל לא יביאנו, לעשות אותו לה" — ונכרת האיש ההוא מעמיו".

אזהרה — דכתיב "חשמר לך פן תעלה

עולותיך בכל מקום", וכי הא דאמר רבי אבין אמר רבי אלעזר: כל מקום שנאמר בתורה "חשמר" "פן" ו"אל" אינו אלא לא—תעשה, וכיון שנאמר "חשמר פן" תעלה נמצא שעובר על איסור לא תעשה.

וכיון שבמזיד יש עליו אזהרת לאו ועונש כרת, חייבים עליה בשוגג חטאת, שאין חיוב חטאת אלא בדבר שחייבים על זדונו כרת ויש עליו אזהרת לאו.

אלא שחיטה של קדשים בחוץ, למה חייבין עליה חטאת, והרי —

בשלמא עונש, מצינו דכתיב בה "ואל פתח אהל מועד לא הביאו, ונכרת האיש ההוא מקרב עמו". אלא אזהרה לשוחט קדשים בחוץ, מנלן? והרי מאחר שלא מצינו על שחיטה אזהרת לאו, איך נחייב עליה חטאת? (8)

ומתרצינן: האזהרה כלולה במה שאמר קרא "ולא יזבחו עוד את זבחהם לשעירים אשר הם זנים אחריהם". ומשמע שהזהיר הכתוב שלא לשחוט קדשים בחוץ.

ומקשינן: איך אפשר ללמוד אזהרה מפסוק זה? והרי האי קרא מיבעי ליה לכדרכי

וכן מבואר לכאורה במכות [יג, ב], אולם השפת אמת הוכיח שהרמב"ם בפיה"מ [מכות שם] סובר שגם כרת טעון אזהרה, [וראה בשהמ"צ שורש יד, ובל"ת קצה]. וכן משמע בסוף ע"ב שלא ענש הכתוב כרת אלא אם כן הזהיר.

ותוס' הוכיחו מהסוגיא במכות [שם] שקרבן אינו טעון אזהרה, ולכן פירשו שנידון הגמרא נסוב על המשנה במכות שמנתה את "השוחט ומעלה" בכלל הלוקין, והיכן מצינו אזהרה

טומאה, ועוד שכיון שמקבל טומאה מדרבנן וגם בפחות מכביצה נחשב כמחולל מדאורייתא].

8. רש"י פירש שקושיית הגמרא היכן מצינו אזהרה והרי אין חיוב קרבן חטאת אלא עם אזהרה, וכן דקדק הקרן אורה מדברי הרמב"ם [פ"א משגגות] שקרבן טעון אזהרה. וכן דעת רוב הראשונים בשבועות [יז, ב].

ומשמע מפירוש זה שכרת אינו טעון אזהרה,